

146.

DEKRET

w przedmiocie przepisów tymczasowych o zakładach drukarskich, i składach druków.

Na obszarach b. zaboru rosyjskiego utrzymywanie zakładów drukarskich oraz składów druków podlega tymczasowym przepisom, w artykułach poniższych wyszczególnionym:

Art. 1. Osoba, zamierzająca założyć zakład drukarski, t. j. drukarnie litografję, metalografję albo inny podobny zakład dla tłoczenia liter, nut znaków lub ilustracji, bądź zamierzająca otworzyć jakiegokolwiek rodzaju skład druków, przeznaczonych do wypuszczenia w obieg publiczny przez sprzedaż, wypożyczanie lub rozdawanie, winna zawiadomić o tem właściwy państwowy urząd administracyjny ze wskazaniem imienia i nazwiska właściciela, miejsca umieszczenia zakładu lub składu oraz imienia i nazwiska zarządzającego, jeżeli nim nie jest właściciel.

Przepis niniejszy nie dotyczy zakładów introligatorskich, które wykonywują roboty, tylko w zakres introligatorstwa wchodzące.

Art. 2. Każdy zakład drukarski jak również każdy skład druków winien mieć zarządzającego. Zarządzającym może być właściciel.

Zarządzającym może być tylko osoba, która ukończyła lat 21, nie utraciła praw w myśl art. 25—30 Kod. Karn. oraz stale zamieszkuje w Państwie Polskiem.

Zarządzającym nie może być osoba, odsiadująca areszt na zasadzie wyroku sądowego lub pozostająca w areszcie śledczym; przepis ten ma moc obowiązującą przez cały czas trwania zaareztowania.

Art. 3. Zarządzający powinien złożyć wskazanej w art. 1 władzy oświadczenie, iż bierze na siebie obowiązek zawiadywania zakładem drukarskim lub składem druków.

Art. 4. Jeżeli w terminie dwutygodniowym od dnia spełnienia warunków, przewidzianych w art. 1 i 3 dekretu niniejszego, nie nastąpi odpowiedź odmowna ze strony miejscowego państwowego urzędu administracyjnego, wolno przystąpić do otwarcia wymienionego w oświadczeniu zakładu. W razie odpowiedzi odmownej przyczyny odmowy winny być wymienione na piśmie.

Zażalenie od decyzji odmownej miejscowego państwowego urzędu administracyjnego może być wniesione do Ministra Spraw Wewnętrznych w ciągu dwu tygodni od otrzymania decyzji.

Art. 5. Jeżeli w terminie rocznym od dnia złożenia oświadczenia miejscowemu państwowemu urzędowi administracyjnemu nie nastąpi otwarcie zgłoszonego zakładu, dla późniejszego otwarcia wymagane jest złożenie nowego oświadczenia (art. 1 i 3).

Art. 6. W razie zmiany osoby właściciela lub zarządzającego jak również w razie zmiany adresu zakładu drukarskiego lub składu druków należy w ciągu tygodnia złożyć odpowiednią deklarację w sposób, przepisany w art. 1, 3 i 4 dekretu.

W ten sam sposób i z zachowaniem tych samych terminów należy złożyć oświadczenie o ustąpieniu zarządzającego w wypadkach, jeżeli zarządzający wyjeżdża za granicę Państwa Polskiego, traci wolność osobistą, lub zostanie pozbawiony praw lub ograniczony w prawach.

Art. 7. Każdy zakład drukarski winien posiadać księgę sznurową, poświęconą przez miejscowego urzędnika do spraw prasowych. Do księgi tej wciąga się każde zamówienie, przyczem odnotować należy liczbę zamówionych egzemplarzy i format druku.

Art. 8. Urzędnik do spraw prasowych ma prawo w każdym czasie sprawdzać zgodność zapisów w księdze sznurowej z wykonanymi lub wykonywanymi robotami. Składy druków również podlegają kontroli urzędnika do spraw prasowych.

Art. 9. Sprzedaż druków poza sklepami księgarskimi, t. j. na ulicach i placach, przez roznoszenie bądź rozwożenie dozwolona jest każdej osobie, nie pozbawionej praw lub nie ograniczonej w prawach, o ile uzyska zaświadczenie od właściwej państwowej władzy administracyjnej, uprawniające do wykonywania tego zawodu. Postanowienia te nie odnoszą się do sprzedaży na ulicach i placach dzienników i pism perjodycznych.

Art. 10. Do Kodeksu Karnego wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

I. Art. 292 Kod. Karn. przyjmuje się jak następuje:

Winny urządzenia lub utrzymywania zakładu drukarskiego, chociażby posiadającego jedną tylko maszynę, bez spełnienia warunków, wymaganych przez ustawę lub rozporządzenie, ulegnie karze:

aresztu na czas do miesiący trzech lub grzywny do marek polskich sześciuset.

Jeżeli przy urządzeniu lub utrzymywaniu takiego zakładu drukarskiego przedsięwzięto środki do jego ukrycia przed nadzorem przepisany, winny urządzenia lub utrzymywania takiego zakładu ulegnie karze:

w i ę z i e n i a .

Karze, wskazanej w części pierwszej artykułu niniejszego, ulegnie winny użycia prasy drukarskiej dla własnej potrzeby bez spełnienia warunków, wymaganych przez ustawę lub rozporządzenie.

II. Art. 296 przyjmuje się jak następuje:

Winny otwarcia księgarni lub czytelnii, lub prowadzenia handlu drukami bez spełnienia warunków, wymaganych przez ustawę lub rozporządzenie, ulegnie karze:

grzywny do marek polskich dwustu.

III. Art. 300 otrzymuje brzmienie następujące:

Winny puszczania w obieg wydawnictwa, o którym mu wiadomo, że jest wstrzymane przez rozporządzenie prawne władzy, ulegnie karze:

więzienia na czas do miesiący sześciu.

Tej samej karze ulegną: zarządzający zakładem drukarskim, faktor, zecer lub wogóle osoby, pracujące w takim zakładzie, winne ukrywania wydawnictwa, wstrzymanego przez rozporządzenie prawne władzy.

Art. 11. Z chwilą ogłoszenia niniejszego dekretu ulegają uchyleniu wszystkie sprzeczne z nim ustawy i rozporządzenia.

Art. 12. Wszelkiego rodzaju zakłady drukarskie oraz składy druków, które przed ogłoszeniem dekretu niniejszego prawnie istniały, uważane będą za legalnie istniejące, jeżeli ich właściciele lub osoby upoważnione w terminie dwutygodniowym od daty uzyskania mocy obowiązującej prawa niniejszego spełnią warunki, określone w art. 1 i 3 dekretu niniejszego.

Art. 13. Prawo niniejsze nie stosuje się do zakładów drukarskich i składów druków, należących do Państwa Polskiego.

Art. 14. Dekret niniejszy nie uchyla żadnych przepisów, dotyczących handlu, przemysłu lub podatków zarówno państwowych jak komunalnych.

Art. 15. Wykonanie dekretu niniejszego poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Spraw Wewnętrznych:

S. Wojciechowski

147.

DEKRET

o obowiązku szkolnym.

I. O obowiązku szkolnym w ogólności.

Art. 1. Wykształcenie w zakresie szkoły powszechnej jest obowiązkiem dla wszystkich dzieci w wieku szkolnym.

Art. 2. Szkoły powszechne będą tworzone w takiej liczbie, aby wszystkie dzieci w wieku szkolnym mogły korzystać z nauki.

Art. 3. W każdej miejscowości, w której liczba dzieci w wieku od lat 7 do 14 włącznie wynosi w ciągu po sobie następujących 3 lat co najmniej 40, gmina jest obowiązana założyć szkołę powszechną.

Art. 4. Jeżeli w danej miejscowości niema 40 dzieci w wieku od lat 7 do 14, w takim razie łączy się ona w celu założenia osobnej szkoły z sąsiednią miejscowością, względnie z sąsiednimi miejscowościami tej samej gminy tak, aby liczba dzieci w połączonych miejscowościach wynosiła co najmniej 40. Utworzony w ten sposób rewir szkolny nie może mieć więcej jak 3 kilometry w promieniu. Rewiry szkolne tworzone będą przez Radę Szkolną Okręgową na wniosek Inspektora po wysłuchaniu opinii Dozoru Szkolnego.

Art. 5. Wniosek o przymusowe założenie szkoły stawia Dozór Szkolny lub Inspektor szkolny okręgowy. Jeżeli wniosek Dozoru względnie Inspektora zostanie zatwierdzony przez Radę Szkolną Okręgową, nie istnieje przeciw niemu żaden środek prawny.